

בש"פ 5541/19 - סלאח אבו סלימאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 5541/19

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: סלאח אבו סלימאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 5.8.2019 במ"ת 22056-04-19 שניתנה על ידי
כבוד השופט מ' ברק נבו

תאריך הישיבה: א' באלול התשע"ט (1.9.2019)

בשם העורר: עו"ד ירון גיגי

בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

החלטה

1. מונח בפניי ערר על שתי החלטות בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (מ"ת 22056-04-19, כב' השופט ע' דרויאן גמליאל וכב' השופטת מ' ברק נבו) לפיהן ייעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו. ברקע, כתב אישום שהוגש כנגד העורר בתור נאשם 1, ושלושה נאשמים נוספים - כאשר רלוונטי לענייננו הוא נאשם 2. האישומים העיקריים שמשותפים לעורר ולנאשם 2 הם חבלה בכוונה מחמירה בצוותא חדא ונשיאת נשק. בתמצית העובדות הן כי על רקע סכסוך, ארבעת הנאשמים הגיעו ביחד למרכז מסחרי בעיר רמלה, שם ירה העורר 8 כדורים לעבר המתלונן כאשר שני כדורים פגעו בו. אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה כנגד העורר וקיומה של עילת מעצר. הטענה המרכזית של הסניגור היא שכשם ששוחרר נאשם 2 למעצר באיזוק אלקטרוני, כך נכון להחליט גם לגבי העורר.

בהיבט הדיוני בית המשפט המחוזי הורה ביום 26.6.2019 (כב' השופט ע' דרויאן גמליאל) על מעצר העורר. בהמשך הורה על שחרורו של נאשם 2 למעצר באיזוק אלקטרוני. לנוכח התפתחות זאת הוגש ערר ובית משפט זה עמוד 1

(בש"פ 4778/19, כב' השופט ע' גרוסקופף) החליט כי העניין יובא בפניי בית המשפט המחוזי לדיון בסוגיה האם יש לשנות מהחלטת המעצר ביחס לעורר בשים לב להחלטה לגבי נאשם 2, וזאת מבלי להביע עמדה. בהחלטתו מיום 5.8.2019, בית המשפט המחוזי (כב' השופטת מ' ברק נבו) לא מצא לשנות את החלטת המעצר של העורר. מכאן הערר המונח בפניי.

2. אכן יש מן המשותף בין העורר לבין נאשם 2. הוכח לכאורה ששניהם היו במקום ושניהם נשאו נשק. ואולם, נראה כי כפי שקבע בית המשפט המחוזי, ישנו שוני רלוונטי ביניהם המצדיק שוני אף בתוצאת המעצר עד לסיום ההליכים. ראשית לכל, העורר הוא אשר ירה בפועל. שנית, תסקירי המעצר של העורר מלמדים על מסוכנות גבוהה יותר של העורר לעומת הנאשם השני. בעניינו של העורר הוגשו שני תסקירי מעצר. בתסקיר אחד נדחתה החלופה שהוצעה בבית הוריו כלא מתאימה וזאת בין היתר בשל הקשר שלו לקונפליקט בין המשפחות שהיווה על פני הדברים את הבסיס למעשה האלימות. אמנם נכון הוא שבתסקיר השני שירות המבחן המליץ על שחרורו לחלופה חדשה שאופיינה בהרחקה מגורמי סיכון. כן צוין עניין הסולחה. ואולם בית משפט המחוזי בחן את הדברים ובנסיבות של תיק זה הגיע למסקנה כי אין באמור כדי להוות מענה לסיכון שעולה מהעורר. עברו הפלילי בתקופה האחרונה חמור יותר מנאשם 2 שלא עבר עבירות בשנתיים האחרונות. אך לא זה העיקר. צוין כי העורר הוא אשר הוציא מן הכוח אל הפועל את נכונותם של המשיבים לעשות שימוש בנשק. מעשה הירי מלמד על מסוכנות גבוהה של העורר. ועיקר, צוין כי נסיבותיו האישיות של העורר מעוררות קושי להעניק אמון בו וביכולתו לציית להוראות בית המשפט. החשש לפגיעה נוספת במתלונן ומשפחתו עודנה בנמצא. כך עולה כאמור ממעשי העורר שהוכחו לכאורה ומתוכן התסקיר. יוצא שלא נפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי וההבחנה בין העורר לבין נאשם 2 במקומה. כך מבעד לעדשה של החלטת מעצר עד לסיום ההליכים על פי המבחנים הרלוונטיים.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' באלול התשע"ט (9.9.2019).

שופט